

Strand

A lány félmeztelen testtel napozik a parton. Hátának felső harmadát szőke, hullámos tincsei csiklandozzák, feneke nem látszik ki a bugyiból, erre azonban nincs is szüksége ahhoz, hogy körülötte heverjen minden, amiről más nők csak álmodnak. A feje fölé egy majdnem vízszintes törzsű pálmafa nyúlik, levelei cikcakkos árnyékot vetnek karjára. A strand homokszemcséi prizmaként szórják szét a fénysugarakat, a krétafehérség a bazaltszínű kövekig fut, hogy magába szívja a kövek közötti réseken átszivárgó, habos tengervizet. A part közelében kavargó víz halványkék színébe a távolban acélszínű és smaragdzöld foltok vegyülnek, majd a horizont közelében a paletta színei összekeverednek, és belemosódnak az égbolt makulátlan kobaltekéjébe.

A lány a nyolcvanas évek végétől hever a homokban, bőre színe és a tenger is megfakult már egy kicsit. Erika néni felhajtja a féldecis üveg tartalmát, azután a portörő ronggyal áttörölgeti a posztert, külön a fehér homokot, a lány sziluettjét, és a pálmafát.

A kép a falon azokból az időkből származik, amikor még virágzott a jugó piac. Lehetett kapni Ritt farmert, orkándzsekit, hordozható rádiót, rizses csokit, piákat, Slivovicát, Napóleon konyakot. Akkor még emelt fővel járt az utcán, belesett a földszinti lakások ablakán, kíváncsian megnézte a kirakatokat, és a szembejövő emberek arcát.

Ma már lehajtott fejjel jár, az aszfaltot bámulja, hátha talál valamilyen elhagyott, vagy a kuka mellé tett tárgyat. Elképesztő, hogy más emberek mennyire pazarolnak, ha egy kicsit megszikkad a kenyér, már eldobják, ugyanezt teszik a megszáradt szélű sajttal, szalámival. Minden nap talál valamit, legutóbb két pár cipőt és egy ruhát.

Régen még tudott magának venni ezt-azt, akkor még volt munkája, öregeket ápolt, minden nap vitte nekik éthordóban az ebédet, vigyázva, hogy a zsíros lé ki ne lötyögjön a szatyorba. Takarított rájuk, beszélgetett velük, beadta az injekciót, ha kellett, a magatehetetleneket tisztába tette, megfürdette. Látta, hogyan épülnek le, sorvadnak el, kopnak ki a világból.

Most ő kopik ki szép lassan, de hozzá nem jár gondozónő, neki nem kell a kegyelemkenyér, őt nem kell pelenkázni, egyedül is elboldogul. Már csak este lép ki az ajtón, napközben az ablakból figyeli az utcát, a munkába siető szomszédokat, az újságosbódé zöld tetejét, a parkoló

autókat, a kereszteződést, és a trolibuszokat.

Felbont még egy kis üveget. A szél távoli zivaj hangjait hozza, megzizegteti a leveleket, majd kellemesen végigsimít a bőrén. A tenger felsóhajt, és hullámozni kezd, hűvös párával vonva be a szobányi világot.